

A kezdet

Csendesek a lantok. A hősokról szóló regék némán és elfeledetten szunnyadnak az emberek emlékeiben. Manapság csak az alkoholszagú bordalok, amik betöltik a várost, New Tristramot. Béke van. De a mai éjszaka más, alszik a város és alszik a természet is. A New Tristram melletti rengeteg, mint valami riadt gyermek, csak fekszik némán, és egészen az arcára húzza az csillagfényes égboltot, reszket. Nagy a csend, túl mély és sötét.

Legutóbb akkor... akkor... legutóbb 20... 20 éve volt ilyen a csönd, ennyire nyugtalanul kongó, árnyakkal átszótt.

A város szélén fekszik Graanodlan gazda birtoka, ami a város egyik legfőbb élelemforrása. Terebélyes birtok rengeteg állattal, hatalmas búzatáblákkal. A házhoz legközelebb eső tyúkólban hatalmas riadalom támadt, és mint mikor összeroppan egy tükör, úgy hullott darabokra a várost befedő roppant némaság. A gazda házában szépen sorban gyulladtak meg a mécsesek, lámpások, és egy idősödő, de nagydarab, szikár ember rontott ki a házból, kezeiben egy szögekkel kivert husáng és egy fáklya. Őt követte két siheder kölyök ijakkal. Az ablakokat, mint valami felvonulás alkalmával, betöltötte a házban élő fehérnép és csöppnyi gyermekek egész sora.

Ahogy halad a gazda két fiával az ól felé, bajsza alatt nem szűnő káromlások sorát mormolta: „Az az átkozott róka már megint, kitekerem a nyakát!” „Ha a díjnyertes kakasomnak baja esik, a pokolba küldöm azt az átkozott, tetves vadállatot!” „Ilyenkor hol van az a rühes dög? Ezért etetem azt a korcsot?”

A tyúkólhoz érve meglátták, hogy ott fekszik kimúlva Radok, a család kutyája, akit addig oly bőszen szidott a gazda. Oldalán majd tíz centis vágás, a vér körülötte már alvadni kezdett. A három férfi hátrahőkölt a látványtól, arcukra félelem és fájdalom torz keveréke ült ki.

Az ólból ekkor egy görnyed, sötét bőrű, hatalmas, torz démoni arcot imitáló színes maszkot és tollakat viselő ismeretlen lépett ki. Egyik kezében egy míves, díszített tört tartott, melyet a különféle élőáldozatok felajánlásánál szoktak használni. Másik kezében pedig ott volt a gazda elpusztult díjnyertes kakasa, melyet már megszabadított a belsőségitől.

-Dééééémoooooooooon! Déééééémoooooooooooooooooon! - ordította a gazda a belőle feltörő ősi, ösztönös félelemmel.

A fiatalabbik fia eldobva újat artikulálatlan ordítások közepette a város központja felé szaladt, míg az idősebb fegyvereit elejtve szoborrá dermedt, és maga alá piszkított. A házból vékony hangú sikolyok törtek fel és pár pillanat alatt már a zsalukat is becsukták.

Az ismeretlen lassan lépdelt, majd letérdelt a kutyához, és kezén még folyó baromfivérrel rajzolatokat készített a tetem testére.

A gazda erőt véve magán, fájdalmában vagy talán reménytelenségében nekiiramodott a démonnak vélt idegennek. A faragott maszkot viselő alak övéből előhúzta gazdagon díszített köpöcsövét, melyen többfajta toll és apró rágcsálókoponya is helyet kapott. Fújt egy erőteljeset, és a felé rohanó gazda lelassult, majd összeesett.

A város ébredni kezdett, és egyre erőteljesebben hallatszott a kérdés, amit mind több és több az utcára kitévedő ember tett fel: „Démon?” A hisztéria, a zűrzavar már-már odáig fajult,

hogy egyesek egyenesen Diabló nevét ordították dermesztő félelmükben.

A városi őrség lassan felocsúdott a sokkból, és megindultak a farm felé. Őket követték elszánt férfiak, akik úgy gondolták, hogy sikerrel szállhatnak szembe egy démonnal. Bátrak voltak, de bolondok!

Mire a farmhoz értek, addigra az idősebb fiú is elájult, s bár mind ő, mind apja éltek, hisz mellkasuk fel-alá emelkedett, de a részletekre nem figyelve „Pusztulj pokolfajzat!” felkiáltással nekirontottak a kutya szívét épp kivájó sötétbőrű ismeretlennek.

A maszkos idegen egy üvegcsét hajított a rohamozó tömeg elé, melyben az ólban található csirkék vére volt. Közben pedig egy ismeretlen nyelven, rekedt pergő hangon azt ordította: „Graghaaaa, korrva dar!”

A vérrel borított földből áttetsző szellemkezek nőttek ki, mint friss tavaszi zápor után a réti virágok. A kezek megragadták a férfiak lábait, amitől elbotlottak és megállásra kényszerültek. Aki elesett, annak testét és karjait is erősen a földhöz szegezte a túlvilágról megidézett erő. A tömeg végén állók már el sem indultak, sőt a szégyentől nem félve többen is elszaladtak, engedve az életben maradás ösztönének.

Az erdőből ekkor moraj hallatszott, mintha valami had masírozna a sűrű bozótban. Alig pár pillanat múlva élőhalottak egész hordája lépett elő az erdő rejtekéből. Gonosz mágia mozgatta csontvázak, rothadó, fekélyes testű holtak igyekeztek a város felé, az élők felé, hogy magukhoz hasonlatossá tegyenek minden evilágit.

Az emberek rémülete csak nőtt, ahogy szünni nem akaróan özönlöttek a holtak feléjük. Többen térdre estek és fohászkodni kezdtek, mások sírógörcsöt kapva összekuporodtak a földön. Mindössze alig egy maréknyi ember tudta legyőzni félelemét, és fegyverét a holtak kegyelmet nem érző hordája felé fordítani.

A maszkot viselő idegen ekkor az övéen lógó vésetes csontokhoz nyúlt és a rendületlenül masírozó holtak elé dobta őket. „Orradorr, orradorr!” - ordította kezét az ég felé emelve és karját díszítő ékszereket csörögtette.

A csontok helyén megelevenedett holtak keltek ki a földből, lassan és fájdalmas morgás közepette húzták ki felsőtestüket a nyirkos talajból. A város felé tartó holtak megakadtak a holttestekből álló falakon. A falként összeálló tetemek egyesével csonkították meg és zúzták szét a beléjük akadt túlvilági teremtményeket.

Az idegen maszkja alól valamiféle érdes nevetés tört elő. A bőrszütyőjéből apró, nagyon erős fűszeres illatot árasztó, kis zsákocskákat vett elő, melyek mindegyikére állati fogak voltak kötve. Az ismeretlen a holttestekből emelt falak mellett elvánszorgó holtak felé hajította őket, melyek földet érésükkor nagy lánggal robbantak fel, darabokra szakítva ezzel a falura törő túlvilági lényeket.

A tömeg, aki eredetileg az idegent démonnak nézte, és elpusztítására jött a farmra, már egyetlen reményét látta benne.

Mikor elhajította az összes zsákocskáját, visszafutott a kimúlt kutyához és egy vászonból varrt babát tömött az eb szíve helyére. A házórzó szívét pedig a kezében tartott kimúlt kakas belsősegei helyére erősítette egy hosszú tüvel. Ezután skandálni kezdett:

- Jorraj, jorraj tartowak modok! Jorraj, jorraj tartowak modok!

Ekkorra már a holtak egy része elérte az öröket. Vad harc kezdődött, amelyben, bár helyálltak a félelmüket legyőző férfiak, de lassan kezdtek megtörni a növekvő nyomás alatt.

Egyre több harcos esett el.

Az elpusztult kutya a skandalás hatására felnyitotta szemét, amely mélyvörösen izzott. Az idegen rámutatott a New Tristramot elérő holtakra és elordította magát: „Fraggat!”

A feltámadt kutya habzó szájával esett az örökre támadó holtaknak. Minden egyes harapása leszakított egy végtagot vagy koponyát. Mintha egy medve ereje költözött volna a megelevenített házőrzőbe. Miután az örökkel levadászták a városhoz közel jutott holtakat, a kutya nekilódult a holtak legnagyobb tömegének. Egy tigrist megszágyenítő ugrással vetette rá magát a csoport közepén cammogó, majd két embert is kitevő, hatalmas csontváznak.

Ekkor a démonnak hitt ismeretlen törét a kakashoz tűzött kutya szívébe mártotta, amittől a tömeg közepén viaskodó ebet egy robbanás szakította darabokra az őt körülvevő holtakkal együtt.

Mostanra már a tömeg hősként tekintett az idegenre, aki nélkül a város talán már öntudatlan holtak tanyája lenne. A félelem és a rettegés mellett az emberek arcán megjelent a bizakodás is.

A holtakból emelt falakat áttörték a holtak még megmaradt csapatai. A rémisztő színes maszk alól újabb kántálás hallatszott:

- Khorra modar et! Khorra modar et!

Az övére fűzött kimúlt, élénk színekben pompázó békák hangos brekegésbe kezdtek. Eloldotta őket és a horda felé lóbálta a kezében tartott tetemet. A békák folytatva kuruttyolásukat a holtak felé ugráltak, majd mikor elérték hozzájuk, felfújódtak, és szétpukkanva erős savval terítették be őket, mely átmarta a húst és a csontot is.

Miközben az apró békák sorra robbantak fel, egyik kis erszényéből apró faragott fabábokat vett előtt. A földre rajzolt egy kört, és egyesével beleállította a groteszk, torz figurákat, majd egy rituális táncba kezdett, ami közben csontreszeléket szórt a bábokra.

- Norokad Isro, aswerog maoz! – ismételte többször érdes hangján.

A tánc végére a bábok eldőltek. Pár pillanat múlva a búzaföldekről és az erdőből apró bennszülöttek tűnő alakok rohantak elő. Kezükhöz képest hatalmas kések és lándzsák voltak. Falkában rontottak a megmaradt holtakra, és állati kegyetlenséggel pusztították el a túlvilági lényeket. Mikor az utolsó élőholtat is darabokra szabdalták visszafutottak az erdő fái közé, és mintha ott sem lettek volna soha, eltűntek.

A csata végeztével még hosszú percekig csönd volt, nem szólt senki, majd egy a városból kibotorkáló öreg, félkezű asszony megszólalt: „Köszönöm, köszönöm!” Ekkor, az életben maradt harcosok és a városból előbújó emberek mind ismételni kezdték: „Köszönöm!”

Így jött el újra a hősök ideje, így váltották fel a boldog kocsmadalokat a kitartásról, bátorságról és emberségről szóló regék. Mert csak ezek a történetek voltak képesek reményt adni egy olyan eljövendő korban, melyben a halál és a kín tölti meg a mindennapokat.

Ahogy a régi sírhantokon új virág nőtt, úgy ébredtek új hősök a lantokon.